

Alfons Quintà i la foscor moral de Figueres

"El fill de la sabateria el Globus no en parlava gens bé de l'Empordà, ni tampoc de la seva gent"

Mai m'havia trobat que em diguessin: «Sobretot no li donis el meu telèfon». Bé, potser sí. Potser algun cop. Però mai, això segur, amb aquell to de veu i aquella mirada entre la por i el fàstic. Un parell de persones de l'Empordà m'ho van dir. No volien que passés el seu contacte a l'Alfons Quintà.

Havien coincidit en altres èpoques de la vida i no en volien saber res. He de dir que ell tampoc me'ls va demanar mai, els contactes d'aquestes persones. I segur que, si les hagués volgut localitzar, ho hauria aconseguit sense mi. A finals del 2016, el periodista Alfons Quintà (Figueres, 1943) va matar la seva dona, Victòria Bertran, i es va suïcidar amb una escopeta.

S'ha dit i repetit, sobretot amb motiu de la publicació del llibre de Jordi Amat *El fill del xofer* (Edicions 62), que per a les persones que l'havíem tractat en algun moment, aquest truculent final tràgic no sorprèn. Jo hi afegeixo que es podia haver matat primer ell i deixar-la a ella en pau.

En Quintà, que durant anys va moure entre el periodisme tòxic i el costat fosc de la política, va ser el primer director de TV3 i va exercir de jutge suplent, es passejava per la redacció del diari *Avui*, al carrer Consell de Cent de Barcelona, com si fos casa seva. Era allà on coincidíem. Ell hi escrivia opinió i anàlisi política. No sé com, un dia va saber que jo també era de l'Empordà i, a partir de llavors, venia a parlar amb mi. No. El fill de la sabateria el Globus no en parlava gens bé de l'Empordà, ni tampoc de la seva gent.

Venia a dir queno hi havia persones cultes ni interessants. Que tot era molt de poble, vaja. Que el més intel·ligent era marxar-ne (com va fer ell. I com jo, suposo...) He vist algun comentari per les xarxes socials d'algú de Figueres que ha insinuat que l'Alfons Quintà fins i tot renegava de la ciutat on va néixer. Sí, us ho confirmo.

Mai li vaig sentir dir-ne cap paraula amable, ni de Figueres ni de l'Empordà. Només una mica quan es referia a Roses i al seu vaixell. I prou. He de dir que teníem un tracte puntual i, de seguida, es veia de quin peu calçava.

Amb alguns companys i companyes vam establir un sistema per poder treure-me'l de sobre: em trucaven al meu

telèfon de taula fent veure que es tractava d'una trucada externa, tot i que la feien des de l'altra banda de la redacció, li deia a ell que era important i que l'havia d'agafar, i llavors ell marxava. Era l'única manera.

De l'Empordà, en surt bona gent, però també algun egocèntric desagradable i obsessiu. Com de tot arreu. I bon material per a llibres. «L'Alfons creix entre la foscor moral d'una Figueres en què els rics són franquistes i contrabandistes i la llum de la badia de Roses, on gaudeix d'una vida familiar plena i plàcida». Llegiu El fill del xofer.

Font del document:

https://www.emporda.info/opinio/2021/01/26/alfons-quinta-foscor-moral-figueres/485884.html?utm_source=rss